

CAMILLA
LÄCKBERG

ŽENY BEZ
SLITOVÁNÍ

motto thriller

Ženy bez slitování

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Camilla Läckberg

Ženy bez slitování – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CAMILLA
LÄCKBERG

**ŽENY BEZ
SLITOVÁNÍ**

Praha 2020

Přeložila Vendula Nováková

PRVNÍ ČÁST

Ingrid Steenová

Když do obývacího pokoje vešel její manžel Tommy, Ingrid Steenová rychle skryla předmět v dlani a zastrčila jej do mezířky mezi sedáky pohovky.

Prošel kolem ní.

Krátce a nepřítomně se na ni usmál a pokračoval do kuchyně. Ingrid slyšela, jak otvírá lednici, něco v ní hledá a přitom si pobrukuje písničku *The River* od Bruce Springsteena.

Ingrid nechala tu věc, kde byla, a vstala z pohovky. Postavila se k oknu. Pouliční osvětlení vzdorovalo severské tmě. Zkroucené větve holých keřů a stromů trčely k nebi. Z okna protějšího domu se linulo mihotavé světlo televize.

Tommy si za jejími zády odkašlal a Ingrid se otočila.

„Jak ses dnes měla?“

Ingrid se na něj beze slova zadívala. Manžel v jedné ruce držel nakousnutou studenou masovou kuličku. V druhé sklenici mléka. Vlasy měl prořídlé, už když se seznámili, ale byl dostatečně soudný na to, aby si po třicítce začal hlavu holit.

Košili měl dole zmačkanou, jak ji od rána nosil zastrčenou v kalhotách.

„Dobře.“

Tommy se usmál.

„To je fajn.“

Ingrid se za ním dívala, jak odchází. Tommy, jméno pro dělníka. Bruce Springsteen, dělnický hrdina. A přesto se ihned poté, co Tommyho povýšili na šéfredaktora největšího švédského bulvárního deníku *Aftonpressen*, přestěhovali do Brommy – čtvrti vyhledávané vyšší střední třídou obecně a švédskou mediální elitou zejména.

Z pracovny se opět ozvalo datlování na klávesnici. Ingrid se vrátila k pohovce a zašátrala mezi sedáky. Nahmatala Lovisinu starou hračku. Vytáhla ji. Podívala se na zeleného dinosaurka s nepřírozeně velkýma vykulenýma očima a položila ho na konferenční stůl. Opět se sklonila k pohovce, našla maličké zařízení a vzala si ho s sebou do předsíně.

Prsty dopadaly na klávesnici stále důrazněji, psaly, rozkazovaly, přepisovaly titulky.

Sundala Tommyho kabát z ramínka. V pravé zadní kapse džínů ji tlačilo obdélníkové pouzdro se šitím. Vydala se nahoru do patra a otevřela dveře na toaletu. Položila šitíčko na umyvadlo, zamkla dveře a sklopila poklop toalety. Rychle rozpárala kousek podšívky, vsunula dovnitř miniaturní přístroj a vyzkoušela, jestli funguje. Ukazovákem ho zapnula, upravila ho ve vzniklé kapse a několika stehy lesklou látku zase zašila.

Viktorie Brunbergová

Před třemi lety se Viktorie jmenovala Volkovová, bydlela v ruském milionovém městě Jekatěrinburgu a o Švédsku věděla jen to, co si matně vybavovala z hodin dějepisu. Dnes se jmenovala Viktorie Brunbergová a bydlela v malé vesničce Sillbo, asi patnáct kilometrů od obce Heby ve středním Švédsku. Mluvila švédsky, ale se silným přízvukem, neměla práci ani přátele.

S povzdechem si nalila horký čaj do černého hrnku s nápisem *Sweden Rock*.

Škvírami pod oknem k ní doléhalo hučení větru. Za oknem se rozkládalo pole, les a šedivé nebe. Viktorie si zastínila oči rukou, aby neviděla ven, a vzala si čaj ke stolu v kuchyni. Celá tahle země a všechno v ní se jí hnusilo. Dala si nohy na stůl, obemkla hrnek dlaněmi a zavřela oči.

„Juriji,“ zašeptala.

Mafiánská princezna, tak jí žertem říkali její přátelé v Jekatěrinburgu. Líbilo se jí to. Zbožňovala diamanty, drogy, luxusní večere, oblečení i byt, ve kterém bydleli.

V den jejích dvacátých narozenin všechno skončilo. Jurije zavraždili. Dnes už je patrně jeho tělo rozložené k nepoznání. Chlupatá záda, velké ruce, výrazná čelist – nic z toho už není.

Prásk, prásk, prásk.

Jurije zastřelili o jejích narozeninách. Krev potřísnila její bílý kožich, pohozený na pohovce nočního klubu. Ona měla zemřít také, ale třetí střela minula cíl a vzápětí vraha zastřelila Jurijova ochranka.

Viktoria uprchla domů k matce, asi hodinu cesty od města.

Právě matka jí pověděla o stránkách, kde švédští muži hledají ruské ženy.

„Švédové jsou hodní a zbabělí,“ řekla jí.

Viktoria matku poslechla, jako vždycky. Vložila na stránky pár svých fotek, během několika dní dostala stovky odpovědí a vybrala si Malteho. Na fotkách vypadal laskavě, jako velké dítě s milýma očima. Byl asi stejně starý jako ona, měl nadváhu a působil nesměle. Poslal jí peníze na letenku a dva týdny nato Viktoria poprvé překročila práh žlutého domu v Sillbo.

Venku na dvoře zaburácela motorka. Viktoria sundala nohy ze stolu a podívala se z okna. Motorka v porovnání s Malteho objemnou tělesnou schránkou vypadala maličká, jako by Godzilla přijela na poníkoví. Za Maltem se po cestě blížila bílá dodávka. Projela bránou a zastavila se vedle motorky. Lars otevřel dveře u spolujezdce, vzal do náruče velké balení plechovek piva a dovlekl ho ke dveřím. Malte balení roztrhl, popadl jednu plechov-

ku a otevřel ji. Zastavil se a žíznivě pil. Jak polykal, podbradky se mu pohybovaly nahoru a dolů. Muži zmizeli Viktorii z dohledu a v následující vteřině uslyšela, jak Malte strká klíč do zámku a odemýká.

Vtrhli dovnitř, ani se nezuli. Lars zaváhal, když si všiml, že na parketách zůstávají tmavé, mazlavé stopy od bahna.

„Kašli na to. Stará bude ráda, že má co na práci, stejně celý dni jen vasedává doma,“ prohodil Malte a o Viktorii ani nezavádal pohledem.

Lars se přihloupě usmál, letmo se na ni podíval, zamumlal cosi na pozdrav a položil plechovky piva na stůl. Malte přistoupil ke sporáku.

„Tak se mrknem, co jsi dnes uklohnila za šlichtu,“ řekl a nadzvedl pokličku. Z hrnce se vyvalila pára, Malte ucouvl a zamrkal. Rozehnal páru dlaní a podíval se do hrnce. Lars si mezitím otevřel pivo.

„Brambory. Dobrý, úplná senzace.“ Malte se rozhlédl po kuchyni a rozhodil rukama. „A to má být všechno?“

„Nevěděla jsem, kdy přijedete. Opeču vám k tomu klobásu,“ řekla Viktoria. Malte si pohrdavě odfrkl a podíval se na kamaráda. Přehnaně vysokým hlasem s ruským přízvukem zopakoval její odpověď. Lars se zařehnal a pivo mu steklo po bradě až na krk. „Pěkná je, ale rozumu moc nepobrala,“ podotkl Malte. Lars znovu vyprskl.

— — —

Oblečení jí páchlo přepáleným olejem. Malte jí sliboval, že digestoř spraví, ale neudělal to. Viktoria dala špinavé talíře do myčky. Muži se rozvalovali na pohovce. Na stolku přibývaly prázdné plechovky od piva. Brzy usnou a její den konečně pořádně začne. Zašilhala k pohovce, aby zjistila, kde má Malte mobil. Uviděla ho mezi dvěma plechovkami a uklidnila se.

„Měl jsem si místo ní vybrat Thajku jako ty. Líp vaří. A umí líp kouřit,“ podotkl Malte a odříhl si.

„Tak ji pošli zpátky, ne?“ zahihňal se Lars.

„No, proč ne? Zajímalo by mě, jaký u nevěst přes internet platí pravidla pro vrácení zboží,“ řekl Malte a zajíkal se smíchy.

„Peníze ti asi nevrátí. Možná ti pošlou dárkovéj poukaz?“ vypravil ze sebe Lars. „Chápej, zboží je přece použité a opotřebované.“

Opět vybuchli smíchy a myčka začala napouštět vodu.

3.

Ingrid Steenová

Ingrid zaparkovala před höglandskou školou, vypnula motor a zůstala sedět s rukama na volantu. Byla tu o hodinu dřív.

Čtrnáct let pracovala jako novinářka, dva roky strávila v USA jako zahraniční korespondentka a dostala tolik novinářských cen, že by je ani nespočítala. Dřív měli doma na stěnách vyvěšené výstřižky jejich článků, diplomy a fotografie. Ale když se Tommy stal šéfredaktorem, dohodli se – společně –, že bude lepší, když Ingrid zůstane doma s dcerou. Být šéfredaktorem deníku *Aftonpressen* není jen práce, je to životní styl, jak Tommy poznamenal. Kdyby to bylo naopak a tu příležitost nabídli jí, on by se také obětoval, ujišťoval ji. Ingrid se podřídila. Své kariérní úspěchy sklídila do krabice z IKEA, tu odnesla na půdu a zaujala roli oddané manželky. Poslední dobou se však v myšlenkách stále častěji vracela ke své novinářské dráze. Když byla doma sama, občas si krabici přinesla do obývacího pokoje a probírala se vzpomínkami. I dnes odnášela krabici zpátky na půdu, když bylo načase dojet pro Lovisu a Tommy se měl vrátit domů.

Někdo zaklepal na okénko a Ingrid sebou trhla, okamžitě nasadila úsměv dokonalé matky, otočila hlavu a uviděla, že je to Birgitta Nilssonová, Lovisina třídní. Ingrid se bezděčně podívala na hodinky, než okénko stáhla.

„Jdu k lékaři,“ usmála se na ni Birgitta. „Nic vážného, jen běžná preventivní prohlídka.“

Ingrid byla sympatická učitelka. Blížila se důchodovému věku, Lovisina třída měla být její poslední.

„Tak ať vám to dobře dopadne,“ vypravila ze sebe Ingrid.

„Včera jsem vašeho manžela viděla v televizní debatě –